

I глава

В която се създава Вселената и която изглежда много добро място за начало

В началото, преди около 13,7 милиарда години, за да сме по-точни, имало една малка, много малка точка. Точката, която била гореща и невероятно тежка, съдържала всичко съществуващо и всичко, което някога щяло да съществува, наблъскано в толкова малко място – тя била толкова миниатюрна, че всъщност нямала размери. Точката, която била под огромно напрежение, внезапно избухнала и както си му е редът, разпръснала всичко съществуващо и всичко, което някога щяло да съществува, из онова, което щяло да се превърне във Вселената. Учените наричат това „големия взрив“, макар в действителност взривът да не е бил „голям“, защото се е случил навсякъде в един и същи момент.

Да споменем и за онова нещо, което се нарича „възраст на Вселената“. Има хора, които ще се опитат да ви кажат, че Земята е стара само около десет хиляди години, че хората и динозаврите са съществували горе-долу по едно и също време – почти като в „Джурасик парк“ и „Един милион години пр. н.е.“ – и че еволюцията – промяната в наследствените белези на организмите, предавани от поколение на поколение – никога не се е случвала в действителност. Като се има предвид какви са доказателствата, трудно е човек да си помисли, че те вероятно грешат. Много от тези хора също така вярват, че Вселената е била създадена за седем дни от един възрастен симпатяга с брада, който вероятно е почивал от време на време, за да пийне чай и да хапне сандвичи. Това може и да е вярно, но ако наистина е станало така, то дните трябва да са били доста дълги – всеки от тях по около два милиарда години, плюс минус няколко милиона, – което си е доста сандвичи.

Връщайки се отново към точката, нека първо си изясним едно нещо, защото то е много важно. Градивните блокчета на всичко, което виждате около себе си, и на още повече неща, които изобщо не можете да видите, са били изхвърлени от онази малка точка, и то със скорост, която е била толкова огромна, че в рамките на една минута размерите на Вселената вече са достигнали трилион километра и тя продължавала да се разширява. И така, малката точка била причината за появата на планетите и астероидите, на китовете и австралийските зелени папагалчета, на вас самите, както и на Юлий Цезар и Елвис Пресли.

И на Злото.

Защото вътре в точката имало и лоши неща – нещата, които карат иначе разумните хора да се нараняват един друг. Във всеки от нас има по малко от тези неща и най-доброто, което можем да направим, е да не им позволяваме твърде често да направляват постъпките ни.

Но точно когато планетите, астероидите, зелените папагалчета и вие самите сте започнали да придобивате някаква форма, в най мрачното от всички мрачни места същото се случило и със Злото. Това ставало, докато останките от Големия взрив се разпространявали във Вселената и Земята се охлаждала, докато тектоничните плочи са се размествали и накрая не се появил животът. Тогава Злото открило накъде да насочи своята ярост.

Обаче то не можело да ни достигне, тъй като Вселената, изглежда, не била подредена, както на него му се искало. Но нещото в мрака било много търпеливо. То подклаждало огньовете на яростта си и чакало удобния момент, когато да нанесе своя удар...

II глава

В която срещаме едно малко момче,
неговото куче и някои хора,
които са замислили нещо лошо

В онази нощ господин Абернати отвори вратата в отговор на позвъняването и се озова пред една малка, обвита в бял чаршаф фигура, която стоеше на верандата му. В чаршафа на нивото на очите бяха пробити две дупки, така че малката фигура да може да ходи насам-натам, без да се удря в разни неща – предпазна мярка, която изглеждаше доста разумна, като се имаше предвид фактът, че фигурата носеше и доста дебели очила.

Очилата се мъдреха на върха на носа, който се подаваше от чаршафа и придаваше на фигурата вида на късоглед и не особено страшен дух. Изпод долната част на чаршафа се подаваха върховете на чифт маратонки – лявата синя, дясната червена.

В лявата си ръка духът държеше празна кофичка. На дясната висеше кайшка, която беше закачена за червения нашийник около врата на един малък дакел. Дакелът наблюдаваше господин Абернати с поглед, който изглеждаше обезпокоително разумен. Ако не беше толкова предпазлив по природа, господин Абернати може би щеше да каже, че това е куче, което знае, че е куче, и като цяло не е особено доволно от това. Освен това сякаш кучето знаеше, че господин Абернати не е куче (по принцип кучетата гледат на хората като на големи свои събрата, научили се на хитрия номер да ходят на два крака, което впечатлява четириногите ни приятели само за кратък период от време). Това наведе господин Абернати на мисълта, че кучето определено е умно – дори необикновено умно. В начина, по който то го наблюдаваше, имаше нещо неодобрително. Господин Абернати почувства, че кучето не го харесва особено. Той откри, че по някакъв начин е разочаровал животното, и това едновременно го дразнеше и потискаше.

Премести очи от кучето към малката фигура и после отново погледна животното, сякаш не беше съвсем сигурен кой от тях двамата щеше да заговори пръв.

– Номер или лакомство? – каза накрая малката фигура изпод чаршафа.

Лицето на господин Абернати издаваше объркване.

– Какво? – попита той.

– Номер или лакомство? – повтори малката фигура.

Устата на господин Абернати се отвори и след това отново се затвори. Приличаше на дълбоко замислена риба. Видът му ставаше все по-объркан. Погледна датата на часовника си, сякаш се чудеше дали не му се губеха няколко дни между звука от звънеца на вратата и отварянето ѝ.

– Днес е едва двамайсет и осми октомври – каза господин Абернати.

– Знам – рече малката фигура, – мислех си да изпреваря всички останали.

– Какво? – попита отново господин Абернати.

– Какво? – попита малката фигура.

– Защо казваш „какво“? – недоумяваше господин Абернати. – Аз самият току-що попитах „какво“.

– Знам. Защо?

– Защо какво?

– И аз това питам – рече малката фигура.

– Кой си ти? – попита господин Абернати.

Главата вече започваше да го боли.

– Аз съм дух – отвърна малката фигура и след това малко несигурно добави: – Уууу.

– Не, не „какво си ти“, а кой си ти?

– О. – Малката фигура свали очилата и повдигна чаршафа си, разкривайки бледо момче, може би на единайсет години, с тънка руса коса и много сини очи. – Аз съм Самюъл Джонсън. Живея на номер 501. А това е Бозуел – добави той и посочи дакела, като леко повдигна каишката.

Господин Абернати, който беше отскоро в града, кимна, сякаш тази информация внезапно беше потвърдила всичките му подозрения. Когато чу името си, кучето завъртя задните си части върху верандата на господин Абернати и направи поклон. Господин Абернати го изгледа подозрително.

– Обувките ти са различни – каза той на Самюъл.

– Знам. Не можах да реша кой от двата чифта да нося, затова обух по една обувка от всеки чифт.

Господин Абернати повдигна вежди. Той не се доверяваше на хора, особено на деца, които показваха някакви признаци на индивидуалност.

– И така – попита Самюъл, – номер или лакомство?

– Нито едно от двете – отвърна господин Абернати.

– Защо не?

– Защото още не е дошъл празникът Хелоуин, затова.

– Но така показвам инициативност.

Господин Хюм, учителят на Самюъл, често говореше за това колко важно е да се показва инициативност, макар че всеки път, когато Самюъл поемеше инициативата, изглежда, господин Хюм не одобряваше това особено (което Самюъл намираще за доста озадачаващо).

– Не, не показваш – възпротиви се господин Абернати. – Просто много си подранил. Това не е едно и също нещо.

– О, моля те. Едно шоколадче?

– Не.

– Поне една ябълка?

– Не.

– Мога да се върна утре, ако така ще е по-добре.

– Не! Върви си.

С тези думи господин Абернати затръшна входната врата и остави Самюъл и Бозуел да зяпат олющената боя по нея. Самюъл пусна отново чаршафа пред лицето си, възвръщайки призрачния си вид, и сложи пак очилата на носа си. Погледна надолу към Бозуел, а Бозуел погледна нагоре към него. Самюъл тъжно разтърси кофичката.

– Мислех си, че идеята е добра – рече той на Бозуел. – Мислех си, че на хората ще им хареса да ги изплашат малко по-рано.

Бозуел въздъхна в отговор, сякаш искаше да каже: „Нали ти казах, че така ще стане.“

Самюъл хвърли последен, изпълнен с надежда поглед към входната врата на господин Абернати, в очакване той да промени мнението си и да се появи с нещо за кофичката.

Щеше да е доволен и на един-единствен орех, но вратата си остана плътно затворена.

Абернати живееше отскоро на тая улица и къщата им беше най-голямата и най-старата в града. Самюъл много се надяваше, че те ще я украсят за Хелоуин или може би ще я превърнат в обитавано от духове място, но след срещата му с господин Абернати това вече не му се струваше много вероятно. Освен това жената на господин Абернати често изглеждаше така, сякаш беше яла много кисел лимон и се чудеше къде може дискретно да го изплюе. Самюъл си помисли, че къщата на Абернати вероятно нямаше да играе съществена роля в празненствата за Хелоуин.

Както се оказа по-късно, той дълбоко грешеше.

Господин Абернати стоеше тихо и неподвижно зад вратата. Наблюдаваше през шпионката, докато не се увери, че момчето и неговото куче си тръгнаха. След това заключи вратата и се отдалечи. На перилата зад него висеше черна роба с качулка, доста подобна на нещо, което би носил някой лош монах, та да стряска хората да се държат прилично. Господин Абернати облече отново робата и заслиза надолу по стълбата към мазето. Ако Самюъл го беше видял, облечен по този начин, той вероятно щеше да преразгледа мнението си относно желанието на господин Абернати да се потопи в атмосферата на Хелюин.

Господин Абернати не беше щастлив човек. Той се беше оженил за жената, която беше станала госпожа Абернати, защото искаше някой да се грижи за него, да го съветва какви дрехи да облече и какво да яде, така че да му остава повече време за размишления. Господин Абернати пишеше книги, които показваха на хората как да направят живота си по-щастлив. Той се справяше доста добре с това, главно защото всеки ден мечтаеше за нещата, които биха го направили по-щастлив, и едно от тези неща беше да не е женен за госпожа Абернати. Той също така много внимаваше някой, който беше чел книгите му, да не се срещне със съпругата му. Ако това се случеше, веднага щеше да стане ясно колко нещастен беше всъщност господин Абернати. И книгите му щяха да спрат да се купуват.

Облечен в тежката си роба, той се отправи към тъмната стая долу. Там го чакаха трима души, облечени в подобни роби. На пода беше нарисувана звезда с пет лъча, в центъра на която имаше железен мангал, пълен с нажежени въглени. Върху въглените бяха посипани зрънца тамян и мазето беше изпълнено с гъст благоуханен дим.

– Кой беше, скъпи? – попита едната от закачулените фигури.

Тя изрече думата „скъпи“ по начина, по който свистеше секирата на палача, когато отсичаше нечия глава.

– Онова странно хлапе от номер 501 – отвърна господин Абернати на жена си, защото тя беше задала въпроса – и неговото куче.

– Какво искаше?

– Номер или лакомство.

– Но сега не е Хелюин.

– Знам. И аз това му казах. Мисля, че нещо не е наред. И кучето му също – добави господин Абернати.

– Е, нали са си тръгнали. Глупаво дете.

– Може ли да продължим? – каза мъжки глас изпод друга от качулките. – Искам да се прибера, за да гледам футбол.

Въпросният мъж беше доста дебел и робата беше опъната на корема му. Казваше се Реджиналд Ренфийлд и не беше съвсем сигурен какво правеше в изпълненото с дим мазе, облечен в роба, която беше поне два размера по-малка за големината му. Жена му беше тази, която го бе накарала да дойде, а никой не смееше да спори с Дорис Ренфийлд. Тя беше дори по-едра и дебела от съпруга си, но изобщо не беше толкова любезна колкото съпруга си и тъй като господин Ренфийлд никак не беше любезен, това означаваше, че госпожа Ренфийлд беше наистина неприятна жена.

– Млъкни, Реджиналд – отрязва го тя. – Само се оплакваш. Нали се забавляваме.

– О – каза Реджиналд, – така ли?

Не му се виждаше особено забавно да стои в студеното мазе, облечен в роба, от която навсякъде го сърбеше, и да се опитва да призовава демони от отвъдното. Господин Ренфийлд не вярваше в демоните, макар понякога да се чудеше дали неговият приятел господин Абернати не се бе оженил по погрешка за един от тях. Госпожа Абернати го плашеше по начина, по който силните жени често плашеха слабохарактерните мъже.

Въпреки това Дорис беше настояла да дойдат и да се присъединят към новите си приятели, които наскоро се бяха преместили в град Бидълкомб, за тяхната вечер на „забавления“. Госпожа Абернати и госпожа Ренфийлд се бяха срещнали в една книжарница, където и двете купували книги за духове и ангели. Оттогава приятелството им се бе разраснало и накрая в него бяха включени и съпрузите им. Господин Ренфийлд не харесваше особено семейство Абернати, но странното при възрастните е, че те са готови да прекарват доста време с хора, които не харесват, ако вярват, че това би им донесло някакви облаги. В този случай господин Ренфийлд се надяваше, че господин Абернати може да си купи скъп телевизор от магазина за електроуреди на господин Ренфийлд.

– Е, поне някои от нас се забавляват – отвърна госпожа Ренфийлд. – Ти не би разпознал забавлението дори и ако дотича и те погъделичка под мишницата.

Тя се разсмя гръмогласно. На господин Ренфийлд смехът ѝ прозвуча като да набутах някоя вещица в буре и да я пуснеш от върха на водопад. Той си представи жена си, напъхана в каца, която се сгромолясва в дълбоката вода, и това малко го развесели.

– Достатъчно! – извика госпожа Абернати.

Всички млъкнаха. Строгата и красива госпожа Абернати надникна изпод качулката си.

– Да се хванем за ръце – каза тя и те го направиха, образувайки кръг около звездата. – Сега нека да започнем.

И те започнаха да припяват в един глас.

Повечето хора не са лоши по природа. О, те правят и лоши неща понякога, а и всички ние имаме по мъничко лошотия в нас. Но много малко са истински злите хора и повечето лоши неща, които те правят в даден момент, им се струват напълно основателни. Може би причината е, че те са отегчени, егоистични или пък алчни, но повечето от тях всъщност не искат да наранят никого, когато вършат злини. Просто искат да направят собствения си живот малко по-лесен.

Четиримата души в мазето попадаха в категорията на отегчените. Работата им беше отегчителна. Караха скучни коли. Ядяха скучна храна. Приятелите им бяха скучни. За тях всичко беше просто „отегчително“.

И така, когато госпожа Абернати извади старата книга, която беше купила в антикварната книжарница, и предложи идеята първо на съпруга си, а после и на приятелите им семейство Ренфийлд (които бяха малко по-малко отегчителни от останалите им приятели) съдържанието на книгата да направи вечерта им по-интересна – всички се бяха съгласили, че това е чудесна идея.

Книгата нямаше име. Корицата ѝ беше от изтъркана черна кожа, украсена със звезда, доста подобна на нарисуваната на пода на мазето, а страниците ѝ бяха пожълтели от времето. Беше написана на език, който никой от тях не разбираше.

И все пак, все пак...

Неизвестно как госпожа Абернати беше погледнала книгата и веднага бе разбрала точно какво трябваше да сторят. Сякаш по някакъв начин книгата говореше направо в главата ѝ и превеждаше странните си драсканици и символи в думи, които бяха разбираеми за нея. Книгата ѝ беше казала да събере приятелите и съпруга си в мазето точно в тази нощ, да нарисуват звездата, да запалят въглените и да напяват поредицата от странни звуци, които в момента излизаха от устата им. Всичко това беше доста странно.

Абернати и Ренфийлд не искаха да се забъркват в неприятности. Нито пък се опитваха да сторят нещо лошо. Не бяха зли, покварени или пък жестоки. Просто бяха отегчени хора, които имаха твърде много свободно време, а такива хора рано или късно правят някоя беля.

Но както някой, който носи надпис „Ритни ме!“, в крайна сметка бива изритан, така и в това мазе се вършеха достатъчно пакости, за да привлекат вниманието на нещо необикновено зло, нещо, което не си бе наумило просто да прави бели. То бе чакало дълго време. Сега беше дошъл краят на това очакване.